

44 - 286β

1720. Ἀπόφασις Ἐπιτρόπου καὶ Προεστῶν Σύρου, ἀπὸ 7 Ἰουλίου, ἐν 110β, σ. 346 - 347, ἀναγνωρίζουσα δανειστὴν ὡς καταστάντα κύριον ἀκινήτου, κατεχομένου παρὰ τούτου πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεώς του, μετὰ γενομένην διακήρυξιν («εἰς τὸ τελάλι») τῆς πωλήσεως «νὰ γυρέψη τὴν προτιμὴν του» ἐντὸς προθεσμίας ὀκτὼ ἡμερῶν.

45 - 294α

1721. Γραπτὴ διατύπωσις ἐθίμου ἐν Μήλῳ, ἀπὸ 22 Ἰουλίου, ἐπὶ θέματος τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς, ἐν 233α.

«Ἐπειδὴ καὶ παλαιὰ τάξις ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ παρὸν στέκει καὶ ὅλοι ἐπακολούθως ἔττι πολιτεύονται ὅσοι εἰς τὸ παρὸν νῆσι κατὰ τοὺς ῥαγιαδες εὐρίσκονται, οἱ γενομένην καμμιὰ ὑπανδρία καὶ συνοικέσιον διδοῦν καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀνδρός κατὰ τὸ εἶναι ὑποστατικά, πατρικά καὶ μητρικά ἢ ἐπίκτητα ἀπ' αὐτῶν. Ὅμοίως καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τὰ ὅποια πᾶν ἀνδρόγοννον χαίρονται, κυβερνοῦνται καὶ ζωοθροῦνται. Ἐπειτα κάροντες παῖδιά, δίδουν τοῦ καθενὸς πατρὸς τὴν προαιρετικὴν κληρονομίαν ἢ προῖκα, τὰ ὅποια παῖδιά ὄντας ἐνὸς πατρὸς καὶ μιᾶς μητρός, ἂν τύχη κατεὸς θάνατος, τὸ κληρονομοῦν τὰ ἄλλα παῖδιά ὡς ἀν κληρονόμοι τοῦ πατρὸς καὶ μητρός. Μὰ ἂν τύχη θάνατος τῆς γυναικὸς καὶ ζῇ ὁ ἄνδρας, κληρονομοῦν τὰ παῖδιά τῆς μητρός τους τὸ πρᾶγμα. Μὰ ἂν τὰ παῖδιά ἀποθάνουν, δὲν κληρονομᾷ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὁ πατέρας τους, ἀλλὰ οἱ πλέον σιμοὶ συγγενεῖς τῆς ἀπεθαμένης μητρός, ὡς πρᾶγμα ὅπου ἀπὸ τὸ γένος τους κατάγεται ὁμοίως ἂν τύχη θάνατος τοῦ πατρὸς τὰ παῖδιά ζοῦν κληρονομοῦν τὸ πατρικὸν τους πρᾶγμα, μὰ ἂν τὰ παῖδιά ἀποθάνουν καὶ ζῇ ἡ μητέρα τους δὲν τὰ κληρονομᾷ, ἀλλὰ οἱ πλέον σιμοὶ συγγενεῖς τοῦ πατρὸς. Πλὴν ἂν τὰ παῖδιά εἶναι ἡλικίας καὶ θέλουν νὰ κάμουν διαθήκην ὅπου θελήσουν νὰ ἀφήσουν τὸ πρᾶγμα τους εἶναι καλὰ δοσμένον. Μὰ ἂν τύχη καὶ ἓνας ἄνδρας πάσῃ πρώτῃν γυναῖκα καὶ μ' αὐτὴν κάμῃ παῖδιά καὶ αὕτῃ ἀπεθάνῃ καὶ ζοῦν τὰ παῖδιά, ἔπειτα δευτεροῦπανδρευθῇ καὶ μὲ τὴν δεύτερην γυναῖκα κάμῃ παῖδιά καὶ τύχη θάνατος τῶν πρώτων παιδίων καὶ δὲν κάμουν διαθήκην, τὸ πρᾶγμα τὸ μητρικὸν τους ὑπάγει εἰς τοὺς πλέον σιμοὺς ἐδικοὺς τῆς μητρός τους, καὶ ἂν ἔχουν καὶ πρᾶγμα πατρικὸν αὐτὸ μόνον κληρονομοῦν ἢ ἂν ζῇ ὁ πατέρας τους, ἢ ἂν εἶναι ἀπεθαμένος τὰ παῖδιά του. Ἐτούτῃ ἢ κοινῇ καὶ παλαιὰ προπατορικὴ συνήθεια ἐφυλάχθη καὶ φυλάσσεται, εἰς ὅσα συμβεβηκότα ἐστάθησαν εἰς ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους, ὅθεν συντρέχομεν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι μετὰ μεγάλης δεήσεως εἰς ὅποιον ἐκλαμπρότατον

την καὶ κριτὴν τὸ παρὸν τύχη... νὰ φυλάξῃ τὴν παλαιάν μας συνήθειαν καὶ τάξιν ὅπου ὅλοι ὁμοφώνως ὁμολογοῦμεν πὼς ἔτζι ἐφυλάξαμεν καὶ φυλάττομε κατὰ πῶς καὶ ὁ πολυχρονεμένος μας Βασιλέας μὲ χατσερίφη μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἂν ἀλλέως καμμίαν φορὰν γενῇ ὁ φτωχὸς ραγιαῖς ὑπάγει ἄνω κάτω...».

46 - 299a

1722. Ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, τὴν 21 Ἰουλίου, ἐνεφανίσθησαν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι καὶ συναινοῦντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γυναικός, λόγῳ μακροχρονίου ἀνιάτου ἀσθενείας τῆς, τοῦ συζύγου ἀναλαβόντος τὴν ὑποχρέωσιν χορηγήσεως ὠρισμένων πραγμάτων κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῆς γυναικός, ἐδόθη διαζύγιον, ἐν 275β, ἀριθ. 91.

47 - 299β

1722. Ὑπόθεσις ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, ἀπὸ 27 Ἰουλίου, ὑπὸ γραίας αὐτῆς τοῦ νὰ εὐρίσκεται εἰς ἔσχατα γερατεῖα τοῦ Ι.Ν. τοῦτου ὑποσχομένου «νὰ δείχνῃ εὐπείθεια, ὡσὰν ἰδίαν τὸν μητέρα καὶ νὰ κάμῃ ὅλον τὸ ἔξοδον τῆς ζωοτροφῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς, τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἅπασαν, μὲ ὄρκον καὶ ἀφορισμόν», ἐν 275β, ἀριθ. 90.

48 - 302a

1724. Ὅμοια ὑπόθεσις πρὸς τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 77 ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου, ἐπίσης στρατευθέντος τοῦ συζύγου καὶ ἀφάντου γενομένου ἐπὶ ὀκτὼ καὶ ἥμισυ ἔτη, ἐν 275β, ἀριθ. 94.

49 - 308a

1726. Ὁ πΚ. Ἱερεμίας ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ διαζύγιον εἰς εὐγενῆ φαναριώτισσαν, διότι ὁ σύζυγός τῆς, ἀπολέσας τὸν ἓνα ὀφθαλμόν ἐξ ἀτυχήματος, τὴν ἀηδίαζε, παρὰ τὰς πιέσεις ἐπὶ τοῦ